

обяви война, Румъния не ще да упази неутралитета. . . Има ли съмнение, че смъртта на Турция е на главата ѝ? А нази? А седеммилионниятъ български народъ? Нази считатъ за стока, за стадо. Европа дава свобода и самостоятелностъ само на тогава, който може самъ да я добие! Какво ни остава да правимъ? Да мълчимъ? Да чакаме? Това е безумно, безчестно и безчовѣчно до „нонъ плусъ ултра“!

Венета. Имашъ право. Ние не можемъ да стоимъ съ скръстени ръце. Докато мълчимъ, никой нѣма да ни даде нищо. Искай, бори се!

Ботевъ. Тукъ не се води угодничество, а протестъ, бунтъ, възстания, революция, та каквото ще да стане. Цѣлото наше отечество е покрито съ революционенъ духъ, не му достигаше само едно: организация, която да свърже революционнитъ сили на народа. Но и на това е турено добро и здраво начало. Ако изпуснемъ и този случай, то сме загубени. . . Ето, азъ събрахъ разпилѣнитъ сили, които се лутаха всѣка по свой пжтъ: Стамболовъ, Заимовъ, Обретеновъ, Иванъ Драсовъ, Воловъ, Драгостиновъ, Бенковски, Чобановъ, Шоповъ, Ценовски и колко още други. . . На 12 августъ ще свикаме събранието да решимъ датата за вдигане на възстанието. Изъ цѣла България комитетитъ трѣскаво работятъ, дѣлото на Левски е възродено, възкрѣснало. Смъртта му нѣма да бжде напраздна. . .

Венета (става, обръща се неспокойно). Ще ме почакашъ ли за мигъ? Ще изтичамъ до дома, да видя заспали ли сж, чакатъ ли ме. . . Ей сега ще се върна. . . (Ставатъ).

Ботевъ. Така е свѣтътъ. . . Знаменосцитъ падатъ, но знамето остава, предавано отъ ръка на ръка. И мой редъ ще дойде да го предамъ другиму, Венето. . . Помисли и за този часъ. Той е, може би, близко. . .

Венета (развълнувано извърща грѣбъ, свежда чело, после трѣгватъ). Знамъ. . . И не се боя отъ този часъ. . . Ще видишъ!

(Единъ пийналь, нахаленъ господинъ върви насреща имъ, дръзко се провира между двамата, вмѣсто да мине край тѣхъ и казва: Пардонъ!)

Ботевъ (прави нѣколко крачки редомъ съ Венета, следъ това ѝ казва). Почакай ме малко! (Връща се бързо назадъ, хваща господина за яката, завъртва го нѣколко пжти около осъта му, блъсва го напредъ и спокойно се връща назадъ). Единъ малкъ урокъ! Други пжтъ да си върви по пжтя... А сега? Ще те чакамъ тука!

(Венета изтичва, изчезва въ сѣнкитъ на градината. Ботевъ наднича презъ живия плетъ отъ гжста зеленина).

Прозорцитъ сж тъмни... Всички сж заспали въ двореца. . . Тя нѣма да се забави. (Разхожда се самъ нагоре-надолу, замисленъ, спира се).